

FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN

[C – 2024/006084]

26 JUNI 2024. — Koninklijk besluit betreffende de uitvoering van diverse bepalingen van de wet van 20 november 2022 betreffende het beheer van bodems verontreinigd door radioactieve stoffen

VERSLAG AAN DE KONING

Sire,

Wij hebben de eer ter ondertekening van Uwe Majesteit een koninklijk besluit voor te leggen betreffende de uitvoering van diverse bepalingen van de wet van 20 november 2022 betreffende het beheer van bodems verontreinigd door radioactieve stoffen.

Voormelde wet beoogt de bevolking en het leefmilieu tegen de risico's van met radioactieve stoffen verontreinigde bodems te beschermen en dit, hetzij door remediërings-, hetzij door beschermingsmaatregelen (beperkingen op het gebruik of toezichtsmaatregelen).

De regelgeving inzake het beheer van radioactief afval zoals vastgelegd in de wet van 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1979-1980 en de uitvoeringsbesluiten ervan blijft onverkort van toepassing.

De bepalingen die de toegang tot het informatieregister over de verontreinigde of mogelijk verontreinigde terreinen regelen, en de nadere regels betreffende de procedure voor de aflevering van de eindverklaring worden op een latere datum ingevoegd in het besluit. Deze bepalingen zijn onder meer afhankelijk van ontwikkelingen inzake de nationale beleidsmaatregelen zoals voorzien in de hogerge-noemde wet van 8 augustus 1980.

Het regelgevend kader zal tot slot ook nog verder worden aangevuld met technische reglementen van het Agentschap die de criteria bepalen waarmee de saneringsplichtige rekening dient te houden.

De beslissingen van het Agentschap op zich zullen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur respecteren. Zo zullen ze met redenen omkleed moeten zijn en het proportionaliteitsbeginsel in acht moeten nemen.

Het Agentschap baseert zich tevens op wetenschappelijk gevalideerde en beproefde technieken en gebruikelijke internationale standaarden bij haar beslissingen.

De praktische modaliteiten voor projecten met een aangetoonde gemengde verontreiniging m.b.t. het afstemmen van het regionale proces (de chemische verontreiniging) en het proces dat het voorwerp uitmaakt van dit besluit worden geregeld in samenwerkingsakkoorden.

Dit besluit is van toepassing op blootstellingsituaties die het resultaat zijn van een bodemverontreiniging zoals bedoeld in de wet van 20 november 2022. Deze blootstellingsituaties worden beschouwd als bestaande blootstellingssituaties in de zin van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 houdende algemeen reglement op de bescherming van de bevolking, van de werknemers en het leefmilieu tegen het gevaar van de ioniserende stralingen (ARBIS).

Indien de uitvoering van het besluit leidt tot een saneringsproject met significante blootstelling van de betrokken werknemers, kunnen deze worden beschouwd als beroepshalve blootgestelde werknemers volgens de bepalingen van het ARBIS en moeten ze binnen dat kader worden opgevolgd.

Daarnaast kan bodemverontreiniging waarvoor het Agentschap heeft vastgesteld dat het radiologisch risico geen sanering vereist, maar waarvoor de bevoegde regionale overheid beschouwt dat sanering vereist is omwille van chemische verontreiniging, eveneens leiden tot een significante blootstelling van de werknemers die vereist dat ze als beroepshalve blootgestelde werknemers worden opgevolgd.

De tekst werd op diverse plaatsen aangepast teneinde rekening te houden met de opmerkingen van de Raad van State.

Artikelsgewijze bespreking:

Artikel 1:

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikelen 2-9:

Deze bepalingen beschrijven de procedure en de criteria voor de erkenning van deskundigen in de bodemverontreiniging, alsook de procedure en de modaliteiten betreffende de verlenging van deze erkenning.

Het doel van de erkenning is om de kennis m.b.t. het meten en evalueren van de radiologische component van bodemverontreiniging te valideren.

Naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State werd de bepaling die de erkenningscriteria vastlegt verder gepreciseerd. Deze precisering leidt er toe dat er nog slechts één type van erkenning zal zijn en dat een uitbreiding van een initiële erkenning niet langer mogelijk is.

De erkenning voegt een kennisaspect toe aan een bestaande, regionale erkenning tot bodemdeskundige. De inhoudelijke en territoriale scope van de regionale erkenning wordt dus niet gewijzigd door de toepassing van dit besluit. Een erkenning als deskundige in de bodemverontreiniging zoals voorzien in dit besluit is anderzijds niet mogelijk zonder het beschikken over een regionale erkenning.

De geldigheidsduur van een erkenning mag overeenkomstig de wet van 20 november 2022 niet langer zijn dan vijf jaar. Deze tijdsduur moet toelaten om opnieuw een evaluatie van de kennis en kunde van de betrokkene te maken na verloop van deze periode.

De voorwaarde inzake permanente vorming (10u/5 jaar) is coherent met de verwachte technische evolutie binnen de betrokken kennisdoelstellingen. Het Agentschap zal zelf periodiek een (vrijblijvende) opleiding voorzien om te garanderen dat het aantal uren kan worden bereikt.

De erkenningsaanvraag alsook de aanvraag tot verlenging van de erkenning moet in elektronische vorm aan het Agentschap gericht worden. Het Agentschap gaat in eerste instantie over tot een onderzoek van de volledigheid van de aanvraag, waarna de beoordeling van de aanvraag volgt. Indien het Agentschap van oordeel is dat de erkenning niet, of slechts gedeeltelijk kan worden afgeleverd, heeft de aanvrager de mogelijkheid om gehoord te worden.

Ingevolge een opmerking van de Raad van State wordt verduidelijkt dat er twee te onderscheiden beoordelingen van het dossier zijn. Deze van de volledigheid van de aanvraag en deze van de aanvraag zelf.

De aanvraag wordt slechts in behandeling genomen, voor wat betreft de beoordeling van de volledigheid in eerste instantie en uiteraard ook voor wat betreft de beoordeling ten gronde indien de betaling is ontvangen. Het dossier wordt ambtshalve gesloten als de betaling niet wordt ontvangen binnen een termijn van dertig kalenderdagen na het verzenden van het betalingsverzoek door het Agentschap. Ook indien de aanvrager het dossier niet vervolledigt binnen de voorziene termijn van zestig dagen, wordt het dossier ambtshalve afgesloten.

De nadruk wordt gelegd op het feit dat indien de deskundige de vergunning op regionaal niveau komt te vervallen, geschorst, opgeheven of ingetrokken wordt, de deskundige het Agentschap hiervan onmiddellijk op de hoogte dient te brengen.

Het Agentschap zal op zijn website een lijst publiceren met de namen van de erkende deskundigen. Deze personen kunnen echter maar de opdrachten opgenomen in de regelgeving uitvoeren als ze ook nog beschikken over een geldige erkenning op regionaal niveau.

Indien het Agentschap vaststelt dat een erkend deskundige in de bodemverontreiniging zijn taken, of zijn verplichtingen niet naar behoren vervult, kan het Agentschap:

- 1° de betrokken deskundige aanmanen om zijn situatie te regulariseren;
- 2° de erkenning geheel of gedeeltelijk schorsen;
- 3° de erkenning geheel of gedeeltelijk opheffen.

Op deze manier wordt gegarandeerd dat de analyses van de erkend deskundige in de bodemsanering steeds op een kwaliteitsvolle manier gebeuren. Ook de mogelijkheid tot schorsing van de erkenning op initiatief van de deskundige in de bodemverontreiniging wordt voorzien.

Artikel 10:

Artikel 6 § 1 van de Wet voorziet dat de saneringsplichtige is vrijgesteld om tot het saneringsproces over te gaan wanneer hij het bewijs levert dat hij op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden voldoet: hij heeft de verontreiniging niet zelf veroorzaakt; hij was niet op de hoogte of behoort niet op de hoogte te zijn van de verontreiniging; de verontreiniging is ontstaan vooraleer hij de hoedanigheid van eigenaar, exploitant of gebruiker kreeg.

De saneringsplichtige zal hiervoor een dossier indienen bij het Agentschap dat de gehele of gedeeltelijke vrijstelling zal beoordelen.

Een aanvraag tot vrijstelling van de saneringsplicht schorst de termijn bepaald in artikel 11 van het besluit voor het uitvoeren van een oriënterend onderzoek niet. Tegen de beslissing van het Agentschap is enkel beroep mogelijk bij de Raad van State.

Artikelen 11-14:

Het oriënterend onderzoek moet door de saneringsplichtige uitgevoerd worden binnen een termijn van een jaar nadat hij werd aangeduid als saneringsplichtige. Het verslag van het beschrijvend onderzoek moet worden ingediend binnen een termijn van twee jaar na de kennisgeving door het Agentschap dat een beschrijvend onderzoek moet worden uitgevoerd. Deze termijnen zijn verlengbaar. Er kan door de saneringsplichtige geopteerd worden voor een gecombineerd oriënterend en beschrijvend onderzoek.

De procedure die voorzien wordt is gelijklopend aan deze in de regionale bodemwetgeving, met een oriënterend bodemonderzoek dat verontreiniging aantoonst, en een beschrijvend bodemonderzoek dat deze verontreiniging afbakt en de risico's ervan bepaalt. Op basis van het beschrijvend bodemonderzoek kan vervolgens worden bepaald of een sanering nodig is.

Elk onderzoek wordt beoordeeld door het Agentschap, en deze beoordeling wordt kenbaar gemaakt aan de saneringsplichtige.

Tegen de beslissing van het Agentschap betreffende de beoordeling van het verslag van het beschrijvend en oriënterend onderzoek staat administratief beroep open bij het Agentschap zelf. Rekening houdende met een opmerking van de Raad van State, verwijzend naar artikel 9, lid 3 van het Verdrag van Aarhus wordt de beroepsmogelijkheid niet enkel voorzien voor de saneringsplichtige, maar ook voor derde-belanghebbenden.

Artikelen 15 – 19

De procedure die voorzien wordt voor wat betreft het overlegproces is gelijklopend aan deze in de regionale bodemwetgeving.

De verschillende remediëropties of beschermingsmaatregelen worden in de meeste gevallen geïdentificeerd door de erkend deskundige in de bodemverontreiniging, maar kunnen ook worden aangereikt door het Agentschap. De uiteindelijke keuze van de optie is niet enkel afhankelijk van het risico op radiologisch vlak, maar ook andere aspecten kunnen meespelen, vandaar het belang van het overlegproces.

De totale duur van het overlegproces mag niet meer dan een jaar bedragen, behoudens indien uit het overlegproces blijkt dat verder onderzoek of verdere studie noodzakelijk is en het Agentschap akkoord gaat met de verlenging van de duur van het overlegproces.

Voorbeelden van elementen die een verlenging van de raadplegingsperiode kunnen rechtvaardigen zijn:

- Significante wijzigingen aan het project: wanneer er significante wijzigingen aan het project moeten worden aangebracht (wijziging in het ontwerp van de technische oplossing, wijziging in de omvang van het project...) naar aanleiding van opmerkingen/ aanbevelingen/ adviezen van de stakeholders, kan de ontwikkeling van het project vertraging oplopen door de tijd die nodig is om nieuwe studies/ analyses/ gegevensverzamelingen uit te voeren en/of nieuwe goedkeuringen van de stakeholders te verkrijgen.

- Lokale bezwaren: wanneer het project leidt tot bezorgdheid, controverse of verzet bij de lokale bevolking, kan de ontwikkeling ervan vertragen omdat er moet worden gereageerd op de bezorgdheden van deze lokale bevolking.

- Complexiteit van het project: in het geval van een complex project, bijvoorbeeld een project met verschillende soorten verontreinigende stoffen (radiologische, chemische, enz.) die over een uitgestrekt continu/ discontinu geografisch gebied verspreid zijn, kan de ontwikkeling van het project vertraging oplopen door de vele analyses, studies en gegevensverzamelingen die nodig zijn. Ook als er vanwege de complexiteit van het project aanvullende raadplegingen en/of adviezen nodig zijn om specifieke expertise in te winnen, kan de ontwikkeling van het project ook vertraging oplopen door de tijd die nodig is om deze aanvullende raadplegingen/ adviezen in te winnen.

- Geschillen: de raadplegingsfase kan worden verlengd ingeval er een juridische beslissing wordt verwacht na het ontstaan van een geschil tijdens de ontwikkeling van het project.

Het overlegproces mondt uit in een verslag waarin de verschillende saneringsopties worden beschreven. Deze voorziene procedure heeft als voordeel dat alle betrokken partijen reeds tijdens het overleg hun inbreng hebben gehad in het proces dat leidt tot het uitwerken van de saneringsopties. Er wordt hen ook expliciet gevraagd om een advies uit te brengen. Indien er geen advies of bezwaar wordt bezorgd aan het Agentschap door een betrokken partij, dan wordt er van uitgegaan dat de procedure voor wat deze partij kan verdergezet worden.

Tegen de beslissing van het Agentschap staat ook hier beroep open bij het Agentschap. Het beroep werkt niet schorsend.

De saneringsplichtige maakt uiterlijk een jaar nadat de beslissing betreffende de saneringsoptie definitief is geworden of in voorkomend geval, na afloop van de beroepsprocedure tegen deze beslissing, een gedetailleerd remediëringsproject aan het Agentschap. Deze termijn kan na gemotiveerd verzoek van de saneringsplichtige door het Agentschap verlengd worden tot een maximale duurtijd van twee jaar.

De redenen die een verlenging van deze termijn van een jaar kunnen rechtvaardigen zijn bijvoorbeeld:

- Complexiteit van het project en technische moeilijkheden: het ontwerp van de technische oplossing kan langer duren dan verwacht wanneer het project technisch complex blijkt te zijn. Ook wanneer er extra raadplegingen en/of adviezen nodig zijn om specifieke expertise te vragen omwille van de complexiteit van het project, kan de ontwikkeling van dit laatste ook vertraging oplopen door de tijd die nodig is om deze extra raadplegingen/ adviezen in te winnen.

- Landconflicten: in geval van complicaties of geschillen over de verwerving van de terreinen die nodig zijn voor de ontwikkeling van het project, kunnen er vertragingen optreden.

- Financiering: de ontwikkeling van het project kan ook een achterstand oplopen door vertragingen die zich voordoen bij het verkrijgen van een financiering.

- Weersomstandigheden: weersomstandigheden kunnen de uitvoering van bepaalde werken (uitvoering van metingen, verzameling van gegevens ...) vertragen, wat een impact kan hebben op de planning van het project.

- Regelgevingsproblemen: de aanpassingen die nodig zijn om aan de verschillende regelgevingen te voldoen (zoals bijvoorbeeld de noodzaak om de bestemming van bepaalde percelen te wijzigen) kunnen ook de ontwikkeling van het project vertragen.

Artikel 14 van de Wet bevat de minimale inhoud van het remediëringsproject. Het FANC kan hier nog zaken aan toevoegen rekening houdend met de concrete omstandigheden. Bij kennisgeving van de beslissing zal ook de minimale inhoud meegegeed worden.

Artikelen 20 – 23

De artikelen hebben betrekking op het verloop van het remediëringsproject.

Het Agentschap organiseert het openbaar onderzoek en centraliseert de klachten en opmerkingen betreffende het remediëringsproject en vat deze samen. Het dossier wordt vervolgens overgemaakt aan de regionale overheden en aan NIRAS, behoudens wanneer NIRAS ook de saneringsplichtige is, voor advies. Wanneer een partij binnen de voorziene termijn geen advies verleent, wordt aangenomen dat het dossier voor deze partij geen aanleiding geeft tot opmerkingen en kan de procedure worden verdergezet, met het oog op de goedkeuring van het remediëringsproject.

De goedkeuring van het Agentschap kan gepaard gaan met het opleggen van beschermings- en beheersmaatregelen aanvullend op deze beschreven in het remediëringsproject. Bij wijze van voorbeeld kan hier verwezen worden naar de sanering van de Winterbeek van Tessengerlo Chemie.

Tevens omvat de goedkeuring van het Agentschap een vermelding van de activiteiten en installaties die deel uitmaken van het remediëringsproject waarvoor de saneringsplichtige een aparte vergunningsaanvraag moet indienen bij het Agentschap of een andere overheid, zo deze dit heeft meegegeed aan het Agentschap, met de voorziene timing hiervoor en met verwijzing naar de toepasselijke regelgeving.

Deze werkwijze moet de saneringsplichtige helpen om de nodige administratieve stappen te zetten, ook bij de regionale of lokale bevoegde overheden.

Indien het Agentschap niet akkoord gaat met het voorgestelde remediëringsproject, zendt het Agentschap zijn opmerkingen aan de saneringsplichtige over. De saneringsplichtige is dan verplicht om aan het Agentschap een aangepaste versie van het remediëringsproject binnen een termijn van zes maanden voor te leggen. Indien beroep werd ingesteld tegen het standpunt van het Agentschap, wordt deze termijn van zes maanden geschorst.

Het in artikel 24 bedoelde beroep kan slaan zowel (i) op een beslissing van FANC tot oplegging van bijkomende beschermings- en beheersmaatregelen als (ii) op een beslissing krachtens artikel 16, § 3, van de Wet, en verder ook (iii) op het deel van de beslissing tot goedkeuring van het remediëringsproject dat overeenkomstig artikel 27, eerste lid, 1°, van het ontwerp de modaliteiten bepaalt voor de aanpassing van het bedrag van de financiële zekerheid.

Artikelen 24 - 31:

Met deze artikelen wordt gewaarborgd dat de saneringsplichtige van een groot saneringsproject de nodige financiële zekerheden (in de zin van boekhoudkundige voorzieningen) stelt, zowel voor de oriënterende en de beschrijvende onderzoeken, het opstellen van het saneringsproject als voor het uitvoeren van het saneringsproject of het uitvoeren en in stand houden van de beschermingsmaatregelen opgelegd door het Agentschap. Dit heeft als doel dat ook in geval van faillissement van de saneringsplichtige de nodige financiële middelen ter beschikking zijn om de verdere uitvoering van de sanering en dus de bescherming van de bevolking en het milieu te garanderen.

Met grote saneringsprojecten worden saneringen bedoeld waarvan het reeds in een heel vroeg stadium duidelijk is dat deze in totaal, al dan niet met onderbrekingen, meer dan 5 jaar zullen duren of waarvan het duidelijk is dat de kost sowieso de 10 miljoen euro zal overschrijden.

Voor kleinere saneringsprojecten moet op basis van het besluit geen financiële zekerheid gesteld worden, ook al kan in raadzaam zijn.

Grote saneringen betreffen steeds complexe situaties waarvan de sanering niet op eenvoudige wijze kan worden bepaald. Vandaar dat er voor de bepaling van de financiële zekerheden aan de saneringsplichtige gevraagd wordt een studie op te stellen die minimaal volgende elementen bevat:

- een beschrijving van de minimaal vereiste saneringswerken, met inbegrip van de te saneren volumes, de gebruikte eenheidsprijzen en een referentiescenario;
- een raming van de nodige kosten, alsmede een planning in de tijd van de voorziene besteding en uitgaven.

Het referentiescenario is een logische opeenvolging van acties die op een uitvoerbare en veilige wijze de sanering moet mogelijk maken. Dit referentiescenario moet naarmate het project verder ontwikkeld wordt, steeds nauwer aansluiten bij het uiteindelijk voor goedkeuring voor te leggen saneringsproject. Naarmate het referentiescenario duidelijker kan worden omschreven moeten de kosten en hun spreiding in de tijd ook meer in detail bepaald worden en moet de aanleg van de financiële zekerheden hieraan aangepast worden. Zo zal de kostenschattings evolueren van een initieel ruwe schatting voor een referentiescenario met enkel de grote stappen naar een steeds meer en meer precieze schatting die rekening houdt met een gedetailleerde omschrijving van alle activiteiten. Daar op het moment van verklaring tot saneringsplichtige niet kan verwacht worden dat de saneringsplichtige reeds alle nodige acties in het kader van de remediëring kan kennen, kan de initiële schatting van de kosten gebeuren op basis van een aanvangsstudie die enkel de activiteiten omvat die als onvermijdbaar kunnen aanzien worden bijvoorbeeld de terreinstudies, eerste veiligheidsstudies, het opgraven van de besmette bodem en de tussentijdse opslag ervan. De risicopremie wordt vastgelegd op 15% of een door de saneringsplichtige te justifiëren percentage teneinde de onzekerheden bij de uitvoering van het remediëringsproject op te vangen.

Bij de volgende bepalingen van de kosten is het mogelijk dat de beschikbare graad van detail het referentiescenario het niet mogelijk maakt om reeds een kostenschatting voor elke activiteit te maken. In dit geval dient de saneringsplichtige te justifiëren waarom de kostenschatting voor die activiteit nog niet mogelijk is en aan te duiden wanneer hij die wel gaat maken.

Bij het verder uitwerken van het referentiescenario moet de saneringsplichtige rekeninghouden met de resultaten van het oriënterend en beschrijvend bodemonderzoek, het overleg met de belanghebbenden en de ontwikkeling van de remediëringsopties.

Gezien het hier saneringen betreft waarvoor het jaren zal duren alvorens een voorstel van project ter goedkeuring kan worden voorgelegd en het zeker meer dan 5 jaar zal duren om het project uit te voeren kan de financiële zekerheid geleidelijk opgebouwd worden over meerdere jaren en is het een gangbare praktijk om rekening te houden met de verwachte inflatie en actualisatie van de financiële zekerheid.

Telkens er belangrijke nieuwe informatie beschikbaar is, er een belangrijke evolutie is in de uitwerking van het saneringsproject of een andere gebeurtenis met mogelijks belangrijke invloed op de kostenschatting of financiële zekerheid, dient de saneringsplichtige een nieuwe kostenschatting en bijhorende bepaling van financiële zekerheid te maken.

De studie van de saneringsplichtige dient door het Agentschap goedgekeurd te worden. Een adviesprocedure wordt in het ontwerpbesluit voorzien met betrekking tot de aanvangsstudie met de mogelijkheid voor de saneringsplichtige om de studie aan te passen aan de opmerkingen van het Agentschap. Voor de opvolgstudie is een adviesprocedure voorzien met langere termijnen gezien de complexere inhoud.

Wat betreft de financiële zekerheden bij grote saneringsprojecten, wordt aan de saneringsplichtige opgelegd financiële zekerheden te stellen voor de verwachte kosten van het saneringsproject voor de komende 5 jaar. In het eerste jaar betekent dit de kosten van jaar 1 tot en met het einde van jaar 5, in het volgende jaar van jaar 2 tot en met jaar 6 enzoverder tot het beëindigen van het saneringsproject. De waarde van de financiële zekerheid moet steeds gebaseerd op de meest recente schatting van de kosten. Op deze wijze zijn er steeds voldoende financiële middelen om de sanering te kunnen verderzetten.

Artikel 26, § 2 van de Wet bevat geen beperking van de soort zekerheden die kan worden aangewend. Met andere woorden kan het zowel om liquide middelen (geblokkeerd op een rekening) als om eender welke andere vorm van zekerheden gaan. In het besluit is er ook geen beperking voorzien, het kan hierbij om een bankgarantie gaan maar niet uitsluitend. Het besluit laat verschillende vormen van zekerheden toe: bewijs van neerlegging bij Depositie- en Consignatiekas, bewijs van kredietinstelling (voor bankgarantie), verzekeringsmaatschappij of notaris (pand op schuldvordering).

De saneringsplichtige kan tegen de beslissingen van het Agentschap in verband met de financiële zekerheid administratief beroep instellen het Agentschap overeenkomstig de procedure voorzien in artikel 40.

Artikelen 32 - 34:

Deze artikelen betreffen de bedragen en de betalingswijze van de retributies geheven met toepassing van de Wet en werden opgesteld naar analogie met koninklijk besluit van 27 oktober 2009 tot bepaling van de bedragen en de betalingswijze van de retributies geheven met toepassing van de reglementering betreffende de bescherming tegen ioniserende straling.

Artikelen 35 - 39:

Deze artikelen geven uitvoering aan de artikelen 32 - 40 van de Wet en werden opgesteld naar analogie met de bepalingen van het koninklijk besluit van 20 december 2007 tot bepaling van de modaliteiten van de administratieve procedure van betaling van geldboetes ingesteld door de wet van 15 april 1994 betreffende de bescherming van de bevolking en van het leefmilieu tegen de uit ioniserende stralingen voortspruitende gevaren en betreffende het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle.

Artikel 40 beschrijft de beroepsprocedure die van toepassing is in de gevallen beschreven in de artikelen 14, 19, 24, 25, 26 en 27 van het besluit. Dit artikel werd herschreven naar aanleiding van het advies van de Raad van State, waardoor het administratief beroep niet dient te worden ingesteld bij de Minister, doch wel bij het Agentschap zelf.

Artikel 41 behoeft geen nadere toelichting.

Ik heb de eer te zijn,

Sire,
van Uwe Majesteit,
de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaar,

De Minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele Hervormingen
en Democratische Vernieuwing,

A. VERLINDEN
